

ג. מזבח — שלשים ושתים אמה.

ד. בין האולם ולמזבח — עשרים ושתים.

ה. וההיכל — מאה אמה.

ו. ואחת עשרה אמה — אחורי בית הכפורת.

בסך הכל מאה שמונים ושבע אמה באורך.

וברוחב, מן הדרום לצפון — מאה ושלשים וחמש לפי הפירוט הזה: [ראה ציור בסוף הספר]

א. הכבש והמזבח — ששים ושתים.

ב. מן המזבח ולטבעות — שמונה אמות.

ג. מקום הטבעות — עשרים וארבע.

ד. מן הטבעות לשלחנות — ארבע.

ה. מן השלחנות לננסין — ארבע.

ו. מן הננסין לכותל עזרה — שמונה אמות.

ובסך הכל מאה ועשר אמות.

ז. מקום השולחנות עצמן הוא ארבע אמות.

ובסך הכל מאה וארבע עשרה אמות.

ח. והמותר [מאה שלשים וחמש אמות פחות מאה וארבע עשרה, שהם עשרים ואחת אמות] — התחלק שוה בשוה, לשני המקומות:

בין הכבש ולכותל — עשר וחצי אמות.

ומקום הננסין — עשר וחצי אמות.

הננסין היו עמודים שעליהם תקועים ווים של ברזל, ועליהם היו תולים את הקרבנות

השחוטים לצורך ההפשט. [ראה ציור בסוף הספר]

ואי סלקא דעתך דתנא דמדות רבי יהודה היא — מזבח באמצע עזרה, מי משכחת ליה?

והרי לפי החשבון המופיע במשנה הזאת, הא רובא דמזבח — בדרום קאי!

כי עשר וחצי אמות שבין הכבש לכותל הדרומי של העזרה, ועוד שלשים ושתים אמות של כבש, ועוד שלשים ושתים אמות של מזבח, הם שבעים ושתים וחצי אמות.

והקו החוצה את העזרה בין צפון לדרום הוא כאמה הששים ושבע וחצי.

נמצא שרובו של מזבח, לדעת המשנה במידות, נמצא בדרום העזרה.

אלא, לאו, שמע מינה דתנא דמסכת מידות א-ז — רבי אליעזר בן יעקב היא.

ומסקינן: שמע מינה.

רב אדא בריה דרב יצחק אמר לתרין את הסתירה לעיל אודות הסתירה בין המשניות ביחס למקומה של לשכת הטלאים:

האי לשכה של טלאים ארוכה מאד היתה, ואקצווי מקציה, שהיתה בצד מערב ומשוכה לשני הצדדים, לצפון ולדרום, עד סמוך לשני קצות העזרה, מצד דרום ומצד צפון.

ולכן, למי דאתי שבא מצד צפון — מתחזיא ליה נראית לו מחמת ארכה, כאילו עיקרה של הלשכה הוא בדרום מערב.

שהרי הוא רואה שטח ריק בשטח הדרומי,

ומדברי רב הונא בריה דרב יהושע מוכח י"ב-ב שלשכת הטלאים היתה משוכה לצד הדרומי של העזרה.

כי אי אמרת בשלמא שגם התנא של מסכת תמיד, שהעמיד את לשכת הטלאים בצד הצפוני מערבי, מודה הוא שלשכת הטלאים עיקרה במערבית דרומית הואי, ורק מי שבא בדרך שמאל רואה אותה כאילו היא בצפון מערב, שפיר היינו דברי רב הונא בריה דרב יהושע, דמתריץ את סתירת המשניות מלחם הפנים אלחם הפנים.

שאם לשכת הטלאים נמצאת בדרום מערב, הרי זה שבא מדרך שמאל פוגש את לשכת עושי לחם הפנים בדרום מזרח של בית המוקד, ואין סתירה בין המשנה במסכת מידות למשנה במסכת תמיד.

אלא אי אמרת שלשכת הטלאים בפניה הצפונית מערבית הואי, הרי זה שהולך משמאל פוגש את לשכת עושי לחם הפנים בפניה הדרומית מערבית לפי סדר הליכתו. ואם כן, סוף סוף — מאי תירוצא על סתירת המשניות דלחם הפנים!?

אלא, לאו, שמע מינה שלשכת הטלאים במערבית דרומית הואי.

ומסקינן: שמע מינה.

ומקשה הגמרא: כיצד שנינו את מקום הלשכות לפי סדר הליכה מצד שמאל?

והאמר מר: כל פינות שאתה פונה לא יהיו אלא דרך ימין, כדי שתהיה תמיד הפניה הראשונה למי שבא כשפניו אל כבש המזבח ורוצה להקיפו, לצד מזרח!

שלידו, ואחריו הוא רואה שמתמשכת הלשכה.

והוא אינו רואה את השטח הריק בצד השני, בין הלשכה לצד הצפוני. ולכן, נדמה לו שעיקר הלשכה הוא בדרום מערב, אלא שהיא משתרעת גם לשטח הצפוני.

ולמי דאתי מצד דרום — מתחזיא ליה לפי אותו עקרון כאילו עיקרה נמצא בצפון.

ועוד אמר רב אדא: ומסתברא — דלשכת הטלאים עיקרא במערבית דרומית הואי, שהיתה משוכה יותר לצד הדרומי.

דהיינו שהשטח הריק בין צדה הדרומי של הלשכה לבין חומת העזרה הדרומית היה יותר מצומצם מהשטח הריק שבין צדה הצפונית של הלשכה ובין חומת העזרה הצפונית.

ממאי יש להוכיח זאת?

מדרמינן סתירה בין המשניות, מהמשנה במסכת מדות האומרת שלשכת לחם הפנים היתה בפניה הדרומית מערבית, אלחם הפנים, על המשנה במסכת תמיד שמשמע ממנה שהיא היתה בפניה המזרחית צפונית.

ומשנינן על סתירה זו: אמר רב הונא בריה דרב יהושע:

מר, התנא במסכת מידות, קא חשיב למקום הלשכות למי שבא דרך ימין.

ומר, התנא במסכת תמיד, קא חשיב למקום הלשכות למי שבא דרך שמאל.

ומעתה אין סתירה בין המשניות.